

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2735/2020
13.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Бисерке Живановић, Јасминке Станојевић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против тужених „Железнице Србије“ АД Београд и АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“, Београд, ради накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4096/19 од 27.05.2020. године, у седници одржаној 13.11.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4096/19 од 27.05.2020. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4096/19 од 27.05.2020. године и пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 2186/17 од 02.07.2019. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 2186/17 од 02.07.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да тужиоцу на име накнаде за топли оброк солидарно исплате укупно 263.376,69 динара, за период од 01.11.2014. године до 31.10.2017. године у појединачним месечним износима са припадајућом законском затезном каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да тужиоцу на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора солидарно исплате укупно 158.554,00 динара, за 2014., 2015., 2016. и 2017. годину у појединачним износима са припадајућом законском затезном каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4096/19 од 27.05.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда

потврђена. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезу да јој солидарно накнаде трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Правноснажном пресудом, одлучено је о захтеву тужиоца за исплату накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Имајући у виду различиту праксу Апелационог суда у Крагујевцу о овом правном питању у односу на остале апелационе судове, као и у односу на правно схватање Врховног касационог суда изражено у предметима са идентичним правним и чињеничним стањем, произилази да у конкретном случају постоји потреба одлучивања о посебној ревизији, ради уједначавања судске праксе, чиме су испуњени услови из члана 404. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према до сада утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене Железнице Србије“ АД Београд до 01.09.2015. године, а од 01.09.2015. године код туженог АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“, Београд на пословима „прегледач кола“. Привредна друштва настала издвајањем из „Железнице Србије“ АД, на основу статусне промене издвајање уз оснивање на основу одлуке Владе РС, од АД „Железнице Србије“ преузимају права, обавезе, опрему, постројења и друга средства за рад, документацију, предмете који су били у функцији обављања делатности, као и запослене који под истим условом настављају радни однос, али и Колективни уговор са припадајућим анексом. Ова друштва стекла су статус правног лица 10.08.2015. године. Након извршених статусних промена код правног претходника тужених, на основу понуде за преузимање уговора о раду, тужилац је закључила Анекс број 4 уговора о раду (који се примењује од 01.09.2015. године) са туженим АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“, Београд. Утврђено је да у Колективном уговору који се у спорном периоду примењивао код тужених, није наведена новчана вредност спорних накнада, нити су оне новчано исказане, већ је одређено да је у вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час. У спорном периоду тужени у листама са обрачунима зарада тужиоцу нису исказивали новчани износ спорних накнада. Тужилац тужбом у овој правној ствари потражује накнаду за исхрану у току рада и накнаду за регрес у периоду од 01.11.2014. године до 31.10.2017. године, наводећи да му у спорном периоду тужени ове накнаде нису исплаћивали.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев налазећи да су тужиоцу тражене накнаде за исхрану у току рада и за

регрес исплаћене, тако што су му урачунате приликом обрачуна зараде и утврђене кроз вредност радног часа.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом указује да је побијана одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 118. тачка 5. и 6. Закона о раду (“Службени гласник РС” бр. 24/05, 61/05, 54/09 и 75/14) прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора. Почев од 01.10.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорати мањи или већи износ регреса и топлог obroка, од онога који је предвиђен Општим Колективним уговором и Законом о раду, али само уколико је донета одлука којом је предвиђена висина регреса и топлог obroка.

Анексом Колективног уговора АД „Железнице Србије“ („Сл. гласник РС“ бр. 4/06), одредбом члана 2. измењен је члан 57. Колективног уговора, па је одређено да запослени има право на зараду која се састоји од зараде за обављен рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и примања за регрес за коришћење годишњег одмора, док је одредбом члана 5. став 1. Анекса, затим чланом 18. став 2. анекса 7. Колективног уговора од 23.06.2014. године, као и чланом 57. став 2. Колективног уговора за ЈП „Железнице Србије“ АД („Сл. гласник РС бр. 4/2015) прописано да је у вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час.

Дакле, Колективним уговором („Сл.гласник РС“, бр. 4/15) и Анексом Колективног уговора („Сл. гласник РС“ бр. 4/06), на исти начин је регулисано право на накнаду трошкова исхране и накнада за регрес за коришћење годишњег одмора – кроз вредност радног часа, али конкретизација овог права није извршена. Из оваквог утврђења вредности радног часа не може се утврдити ни који износ представља накнаду трошкова исхране и регреса, с обзиром да ове накнаде нису одређене у номиналном износу, нити су у номиналном износу исказане у обрачунским листама за исплату зараде тужиоцу, па се не може прихватити ни закључак нижестепених судова да је тужиоцу накнада за исхрану и регрес исплаћена кроз вредност радног часа. При том, висина накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, мора бити одређена у истом номиналном износу за све запослене, без обзира на њихову стручну спрему, радно место и коефицијент за обрачун и исплату плате. То значи да уколико би се прихватило становиште нижестепених судова да је вредност ових трошкова урачуната у вредност радног часа, без одређивања висине накнаде у номиналном износу, тада висина накнаде за исхрану и регрес не би била иста за све запослене, већ би била у директној сразмери са коефицијентом радног места, што се не може прихватити и не би било правилно.

Имајући у виду да нижестепени судови, због погрешне примене материјалног права, нису ценили правилност обрачуна и висине тражене накнаде за топли оброк и регрес, што значи да је на тај начин чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 2. ЗПП укинуо нижестепене пресуде и предмет вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

У поновном поступку првостепени суд ће утврдити чињенично стање имајући у виду примедбе из овог решења, а потом донети правилну и закониту одлуку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић